

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010734
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1517010734.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Vladimíra Buchvalda a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného Y.. P. T., pre zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 356 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo 07.02.2020 sp. zn. 3T/95/2017, na verejnom zasadnutí konanom 24. júna 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného Y.. P. T., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo 07.02.2020 sp. zn. 3T/95/2017 bol obžalovaný Y.. P. T. uznaný za vinného pre zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 356 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

najneskôr v novembri roku 2008 sa Y.. P. T., v tom čase príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky vo funkcii zástupcu riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava v hodnosti major, spolčil s občanmi Ukrajiny, F. B., nar. XX.XX.XXXX, P. T., nar. XX.XX.XXXX, P. U., nar. XX.XX.XXXX (ktorých trestná vec bola skončená rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 1T 14/2014 zo dňa 08.04.2014), U. T., nar. XX.XX.XXXX a J. W., nar. XX.XX.XXXX (ktorých trestná vec bola skončená rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 1T/6/2016 zo dňa 06.04.2016) s cieľom nájsť spôsob ako obísť pripravované opatrenia orgánov štátnej správy na úseku zamestnanosti spočívajúce v obmedzení vydávania povolení na zamestnanie pre občanov Ukrajiny na trhu práce Slovenskej republiky v nadchádzajúcom roku 2009, aby na prospech F. B. ostali zachované oprávnenia k pobytu pre najmenej desiatich občanov Ukrajiny, ktorých dovtedy zamestnával prostredníctvom obchodnej spoločnosti SN PLUS s.r.o., so sídlom Komenského 5, Ivanka pri Dunaji, IČO: XX XXX XXX (ďalej len SN PLUS s.r.o.), aby na prospech P. T. a U. T. ostali zachované oprávnenia k pobytu pre najmenej tridsiatich občanov Ukrajiny, ktorých dovtedy zamestnávali prostredníctvom obchodnej spoločnosti DOM - STAV - PLOT, s.r.o. so sídlom Vinohradnícka 3, Bratislava, IČO: XX XXX XXX (ďalej len DOM - STAV - PLOT, s.r.o.) a aby na prospech J. W. a P. U. boli získané povolenia na pobyt pre viacerých občanov Ukrajiny, najmä ženy, v úmysle zabezpečiť si zisk využitím ich lacnej pracovnej sily na trhu služieb v Slovenskej republike, pričom Y.. P. T. spôsob ako obísť zákonné opatrenia na ochranu pracovného trhu Slovenskej republiky našiel v možnosti vybaviť občanom Ukrajiny povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 19 vtedy účinného zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, ktoré s platnosťou spravidla na jeden rok oprávňovalo cudzinca k vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky výlučne na výkon živnostenského podnikania a v tejto súvislosti sa dohodli tak, že Y.. P. T. radami ohľadom spôsobu a postupu získavania dokladov potrebných k žiadostiam občanov Ukrajiny o udelenie povolenia na pobyt na účel podnikania, ako aj s príslubom uplatňovania vplyvu vyplývajúceho z jeho postavenia zástupcu riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava na urýchlený a úspešný priebeh konania o udelení povolení na pobyt a budúcej pomoci pri obnovovaní pobytov (v zmysle § 27 vtedy účinného zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 podľa § 34 zákona č. 404/2011 Z. z.

o pobyte cudzincov) týmto spôsobom pomôže F. B., P. T. U. T., P. U. a J. Kalynychovi pri vybavovaní povolení na prechodný pobyt na účel podnikania pre väčší počet občanov Ukrajiny, a za to mal Y. P. T. získať od F. B. podiel na zisku plynúcim z výkonu pracovných činností občanov Ukrajiny a za účelom realizácie tohto plánu potom obaja v priebehu mesiaca december roku 2008 za pomoci L. W. zabezpečili založenie a vznik obchodnej spoločnosti S&V personal, s.r.o., so sídlom Exnárová 57, Bratislava, IČO: XX XXX XXX (ďalej len S&V personal, s.r.o.), ktorej ovládanie si F. B. zabezpečil ustanovením svojej družky Z. S. za konateľa a spoločníka tejto obchodnej spoločnosti, zatiaľ čo vplyv Y. P. a T. mala v tejto obchodnej spoločnosti zastupovať spoločníčka L. W., a to v úmysle na takto založenú obchodnú spoločnosť vykazovať a prevádzať zisky plynúce z neoprávneného zamestnávania občanov Ukrajiny a P. T. a U. T., v tom čase konateľia a spoločníci obchodnej spoločnosti DOM - STAV - PLOT, s.r.o., J. W., v tom čase konateľ a spoločník J., s.r.o., so sídlom Zhorínska 1372/11, Bratislava, IČO: XX XXX XXX (ďalej len J., s.r.o.) a P. U., jediný konateľ a spoločník obchodnej spoločnosti SV Plus, s.r.o., so sídlom Zhorínska 1372/11, Bratislava, IČO: XX XXX XXX (ďalej len SV Plus, s.r.o.), ktorí prostredníctvom menovaných obchodných spoločností mali v úmysle dosahovať zisky neoprávneným využívaním lacnej pracovnej sily občanov Ukrajiny, sa dohodli s Y. P. a T., že za jeho pomoc pri vybavovaní povolení na pobyt pre občanov Ukrajiny prenechajú vedenie účtovníctiev menovaných obchodných spoločností za mesačný poplatok od 100 Eur do 400 Eur obchodnej spoločnosti M&S profesionál consulting s.r.o., pôvodne so sídlom Exnárová 57, Bratislava, IČO: XX XXX XXX (ďalej len M&S profesionál consulting s.r.o.), ktorú Y. P. T. v tejto súvislosti na účel zabezpečenia si zisku v priebehu mesiaca december roku 2008 založil spoločne s O. U. s pomocou L. W., a ktorej ovládanie si zabezpečil ustanovením svojej známej, B. Y. V. za konateľku a neskôr aj spoločníčku tejto spoločnosti, pričom Y. P. T. od začiatku konal s vedomím, že plánovaným spôsobom budú cudzinci občania Ukrajiny vykonávať závislú prácu, teda inú činnosť, než na akú ich oprávňuje povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania, a závažne tak porušia všeobecne záväzné právne predpisy najmä na úseku zamestnanosti, vstupu a pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky, ako aj na úseku správy daní a poplatkov, ktoré napĺňalo dôvody administratívneho vyhostenia cudzinca v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) bod 3) a písm. c) bod 7) vtedy účinného zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 v zmysle § 82 ods. 1 písm. 1), q) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, na čo však Y. P. T. v rozpore so svojimi povinnosťami dodržiavať zákonnosť na úseku činnosti služby cudzineckej polície v zmysle § 48 ods. 3 písm. a) a písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v záujme zadováženia neoprávneného prospechu sebe a inému vedome nereagoval zamedzujúcimi opatreniami vyplývajúcimi z jeho právomoci a toleroval aj konanie spočívajúce v tom, že následne v období od začiatku roku 2009 F. B., P. T., U. T., P. U. a J. W. zjednávali najmä ženy, občianky Ukrajiny na práce na území Slovenskej republiky, ktorým ako splnomocnení zástupcovia podvodným spôsobom zabezpečili vydanie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania na území Slovenskej republiky podľa § 19 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 podľa § 22 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, keď na účel preukázania finančného zabezpečenia pobytu vyžadovaného podľa § 25 ods. 9 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 podľa § 32 ods. 2 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov im zabezpečovali falošné potvrdenia o zostatku sumy od 13.500 Eur do 21.000 Eur na účtoch v bankách so sídlom na Elkrájine, ktoré predkladali správnomu orgánu oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava alebo splnenie iných zákonom vyžadovaných podmienok predstierali predkladaním nepravdivých dokladov o mieste podnikania a ubytovania na adrese Exnárová 57, Bratislava, ktoré pomohol sprostredkované cez osobu I. H. zabezpečiť Y. P. T., pričom každý zjednávaný záujemca o prácu, občan Ukrajiny, sa vopred musel zaviazat' F. B., P. T., U. T., P. U. a J. W.ovi uhradiť mu alebo odpracovať sumu 850 Eur ako údajné náklady spojené s vybavením povolenia na podnikanie a pobyt na území Slovenskej republiky a ročne sumu od 250 eur do 500 eur ako údajné výdavky spojené s predĺžením povolenia na pobyt za účelom podnikania na území Slovenskej republiky, hoci títo občania Ukrajiny nemali v úmysle podnikat' na území Slovenskej republiky, ale zamestnať sa a v skutočnosti ani nikdy podnikat' nezačali a v takomto postavení cudzincov s neoprávneným pobytom na území Slovenskej republiky v zmysle § 57 ods. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 v zmysle § 82 ods. 1 písm. k) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, ich zadelovali na práce v prevádzkach podnikateľských subjektov v odvetví stavebného a potravinárskeho priemyslu, pričom

1/ v období mesiaca apríl až december roku 2009 F. B. s vedomím a podporou Y. P. a T. umožnil nedovolené sa zamestnať najmenej piatim občanom Ukrajiny menami T. T., R. G., N. X., B. Z., B. X., na

pozíciách pomocnej sily pri triedení zeleniny v skladoch obchodnej spoločnosti BONI FRUCTI spol. s r.o., so sídlom Lipnická ul. 3035/162, Dunajská Lužná XXX XX, IČO: XX XXX XXX (ďalej len BONI FRUCTI spol. s r.o.) a za ich pracovné výkony s dohodnutou fakturovanou hodinovou sadzbou 2,99 eur postupne od uvedeného podnikateľského subjektu na podklade ôsmich faktúr, ktoré v mene obchodnej spoločnosti S&V personal, s.r.o. vystavil F. B. zinkasoval spolu sumu 37.127,14 eur poukázanú prevodom na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Tatra Banke, a.s. na majiteľa S&V personal, s.r.o., ku ktorému mal zabezpečené dispozičné oprávnenie F. B., ktorý z takto dosiahnutého príjmu, okrem dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) vo výške 5.927,90 eur, jeho časť vo výške cca 20.024,50 eur vyplatil pracujúcim občanom Ukrajiny a zostatok vo výške cca 11.175 eur si ako zisk na polovicu rozdelil s Y. P.om T.;

2/ v období mesiaca apríl až december roku 2009 F. B. s vedomím a podporou Y. P.a T. umožnil nedovolené sa zamestnať najmenej šesťnástim občanom Ukrajiny menami N. X., P. R., C. W., P. W., T. B., U. L., P. G., U. U., Y. P., Y. P., C. B., I. U., N. H., P. H., P. L., T. O. na pozíciách pomocnej sily pri triedení zeleniny v skladoch obchodnej spoločnosti ČEROZ SLOVENSKO s.r.o., so sídlom Záhradnícka 4/3000, 945 01 Komárno, IČO: XX XXX XXX (ďalej len ČEROZ SLOVENSKO s.r.o.) a za ich pracovné výkony s dohodnutou fakturovanou hodinovou sadzbou 3 eur postupne od uvedeného podnikateľského subjektu na podklade deviatich faktúr, ktoré v mene obchodnej spoločnosti S&V personal, s.r.o. vystavil F. B., zinkasoval spolu sumu 101.955,95 eur poukázanú prevodom na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Tatra Banke, a.s. na majiteľa S&V personal, s.r.o., ku ktorému mal zabezpečené dispozičné oprávnenie F. B., ktorý z takto dosiahnutého príjmu, okrem DPH vo výške 16.278,80 eur, jeho časť vo výške cca 54.262 eur vyplatil pracujúcim občanom Ukrajiny a zostatok vo výške cca 31.415 eur si ako zisk na polovicu rozdelil s Y. P.om T.;

3/ v máji roku 2009 P. T. a U. T. uzavreli v mene obchodnej spoločnosti DOM - STAV - PLOT, s.r.o. s obchodnou spoločnosťou METROSTAV SK, a.s., Mlynské Nivy 68, IČO: XX XXX XXX (ďalej len METROSTAV SK, a. s.) a aj s inými podnikateľskými subjektmi zmluvy o dodávkach stavebných prác, na plnenie predmetu ktorých využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami N. X., P. X., N. V., F. V., ktorým Y. P. T. pomohol so získaním povolení na prechodný pobyt na účel podnikania a za ich pracovné výkony P. T. a U. T. inkasovali platby v prospech účtov obchodnej spoločnosti DOM - STAV - PLOT, s.r.o., ktorej podľa dohody s mjr. Y. P.om T. obchodná spoločnosť M&S profesionál consulting s.r.o. od januára roku 2009 do 31.03.2010 za mesačný poplatok 400 eur poskytovala účtovnícke služby, čím dosiahla od spoločnosti DOM - STAV - PLOT, s.r.o., príjem v roku 2009 vo výške 4.400 eur a v roku 2010 vo výške najmenej 800 eur, plynúc z toho Y. P.ovi T. minimálne finančný prospech z úhrad faktúr za prevádzku ním používaného mobilného telefónu z účtu obchodnej spoločnosti M&S profesionál Consulting s.r.o. v roku 2009 vo výške 450,29 eur;

4/ od začiatku mája roku 2010 po dohode s F. B. uzavreli J. W. v mene dovedy podnikateľsky nečinnnej obchodnej spoločnosti J., s.r.o. a P. U. v mene dovedy podnikateľsky nečinnnej obchodnej spoločnosti SV Plus, s.r.o. zmluvy o dodávkach upratovacích a iných druhov prác a služieb s podnikateľskými subjektmi:

- BONI FRUCTI spol. s r.o. na plnenie predmetu ktorých od apríla roku 2010 do apríla roku 2011 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami C. W., F. G., B. Z., N. X., B. X., R. G., T. T., U. U., na pozíciách pomocnej sily pri triedení ovocia a zeleniny v prevádzkach skladov na ulici Lipnická 3035/162, Dunajská Lužná,

- LUNYS, s.r.o., so sídlom Vodárenská 2011/38, Poprad Veľká, IČO: XX XXX XXX (ďalej len LUNYS, s.r.o.), na plnenie predmetu ktorých od júna roku 2010 do septembra roku 2011 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami P. U., R. T., W. B. a P. O., na pozíciách pomocnej sily pri triedení ovocia a zeleniny v prevádzke skladu zeleniny a ovocia v Moste pri Bratislave,

- SERVIS, s.r.o., so sídlom Obchodné centrum ALIPARK, Einsteinova 3541/18, Bratislava 851 01, IČO: XX XXX XXX (ďalej len SERVIS, s.r.o.), na plnenie predmetu ktorých od júna roku 2010 do marca roku 2012 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami N. H., P. H., N. T., T. R., T. T., R. G., U. U., B. L., F. G., N. Z., P. O., na pozíciách upratovacej sily dodávanej uvedenou spoločnosťou na údržbu priestorov Obchodného centra AUPARK, Einsteinova XX41/18,

- ISS Facility Services spol. s r.o., so sídlom Mokráň Záhon 2, Bratislava 821 04, IČO: XX XXX XXX (ďalej len ISS Facility Services spol. s r.o.), na plnenie predmetu ktorých od novembra roku 2010 do decembra roku 2012 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami V. V., T. R., B. W., B. Z., I. X., C. G., H. W., U. U., na pozíciách upratovacej sily dodávanej uvedenou spoločnosťou na údržbu priestorov Národného Onkologického centra Bratislava na ulici Klenová 1, Bratislava (Kramáre),

- TIP-TOP Services s.r.o., so sídlom Trstínska 10/681, 917 01 Trnava, IČO: XX XXX XXX (ďalej len TIP-TOP Services s.r.o.), na plnenie predmetu ktorých od júna roku 2010 do decembra roku 2012 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami B. W., I. U., C. B., O. U., O. U., C. R., C. W., G. R., I. G., R. W., I. B., U. U., H. L., U. L., B. Z., C. X., N. H., P. H., W. T., na pozíciách upratovacej sily dodávanej uvedenou spoločnosťou na údržbu priestorov prevádzky spoločnosti Kraft Foods Slovakia, a.s. na ul. Račianska 44, Bratislava,

a za pracovné výkony menovaných občanov Ukrajiny, ktorým Y. P. T. pomohol so získaním a obnovením povolení na prechodný pobyt na účel podnikania F. B., J. W. a P. U. inkasovali v uvedených obdobiach platby v prospech účtov obchodných spoločností SV Plus, s.r.o. a J., s.r.o., ktorým podľa dohody s mjr. Y. P. om Maj bom obchodná spoločnosť M&S profesionál consulting s.r.o., za mesačný poplatok od 100 Eur do 200 Eur poskytovala účtovnícke služby, čím dosiahla príjem od obchodnej spoločností SV Plus, s.r.o. v roku 2010 vo výške 300 eur, v roku 2011 vo výške 1200 eur, v roku 2012 vo výške 1200 eur, v roku 2013 vo výške 800 eur a príjem od obchodnej spoločnosti J., s.r.o. v roku 2011 vo výške 1200 eur a v roku 2012 vo výške 300 eur, plynúc z toho Y. P.ovi T. minimálne finančný prospech vyplývajúci z podielu na zisku obchodnej spoločnosti M&S profesionál consulting s.r.o. vyplatený mu po dátume 09.05.2013 vo výške najmenej 3.000 eur a finančný prospech plynúci z úhrad faktúr za prevádzku ním používaného mobilného telefónu z účtu obchodnej spoločnosti M&S profesionál consulting s.r.o. v roku 2010 vo výške 389,51 eur a v roku 2011 vo výške 32,27 eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § XX6 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1, § 57 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený peňažný trest vo výmere 10.000,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol obžalovanému uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 60 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta v služobnom pomere v Policajnom zbore na dobu 3 roky.

Proti tomuto rozsudku v lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. bolo podané odvolanie zo strany obžalovaného (odvolanie bolo podané ihneď po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku), pričom tento odvolateľ bol oprávnenou osobou podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Podané odvolanie bolo obhajcom obžalovaného podrobne odôvodnené písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 16.04.2020 nasledovným spôsobom:

I.

„Na pojednávaní konanom dňa 07.02.2020 po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „súd“) zo dňa 07.02.2020, sp. zn. 31795/2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) som proti výroku o vine, výroku o treste a všetkým výrokom, ktoré majú v tomto konaní svoj základ ako aj konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo zhlásil odvolanie.

Napadnutý rozsudok bol môjmu obhajcovi doručený dňa 09.03.2020. Spolu s rozsudkom bola doručená aj výzva súdu, aby som v lehote 10 dní odôvodnil podané odvolanie.

II.

II.1

Prostredníctvom môjho obhajcu zhlásené odvolanie zo dňa 07.02.2020 po doručení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku môjmu obhajcovi dňa 09.03.2020 a mne dňa 23.03.2020 písomne odôvodňujem takto:

1. Súd prvého stupňa v úvode odôvodňujúcej časti napadnutého rozsudku síce uvádza, že spáchanie skutku, ktoré mi bolo kladené za vinu som poprel, avšak na žiadnom mieste odôvodňujúcej časti

napadnutého rozsudku nijako nezdôvodnil, prečo ponechal všetky moje mnohopočetné obhájbné námietky a rozsiahle skutkové a právne argumentácie, ktoré boli pre rozhodnutie rozhodujúce úplne bez povšimnutia. Riadne a presvedčivo neodôvodnil ani to, prečo nerozhodol o mojich návrhoch prednesených počas hlavného pojednávania. Odôvodnenie rozsudku je prísne formálne a nepresvedčivé, majúce za následok jeho nepreskúmateľnosť.

2. Súd prvého stupňa nijako a už vôbec nie dostatočne neodôvodnil, prečo ma uznal za vinného. Samotný rozsudok je tým arbitrárny, teda svojvoľný a nepreskúmateľný.

3. V odôvodnení absentujú transparentné právne úvahy súdu prvého stupňa, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a ako vec právne posúdil. Podľa môjho názoru vyvedené závery sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

4. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

5. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 265/05).

6. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

7. Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi, dôkazmi a návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre konanie, čo vyplýva aj zo známeho j udikátu Kraska proti Švajčiarsko.

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (Garcia Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, IE ÚS 410/06).

9. Spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že každá z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok ESLP vo veci Delcourt, séria A z roku 1970). Tento princíp rovnosti je expressis verbis vymedzený čl. 47 ods. 3 ústavy a implicitne tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. ESLP vo veci Benderskiy proti Ukrajine (rozsudok z 15. novembra 2007, č. 22750/02, § 46) uviedol, že dôvod sťažovateľa bol ak nie rozhodujúci, prinajmenšom veľmi dôležitý pre vyriešenie sporu, a vyžadoval si teda špecifickú a explicitnú odpoveď zo strany súdov. Pri neexistencii akejkoľvek odpovede na tento argument, súdy nezabezpečili sťažovateľovi jeho právo na spravodlivý proces v zmysle článku 6 § 1 dohovoru, teda došlo k porušeniu tohto ustanovenia. Vo veci Vetrenko proti Moldavsku (rozsudok z 18. mája 2010, č. 36552/02, § 55) uviedol, že jednou z požiadaviek čl. 6 dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Opomenutie zaoberať

sa podstatnými argumentmi alebo zjavné svojvoľné (arbitrárne) zaobranie sa takýmito argumentmi je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu, (napríklad: Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2017, sp. zn. 3 To 8/2016).

II.2

11. Súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil (neodôvodnil) najmä:

- prečo nereflektoval na ťažiskové obhajobné dôvody, ktoré boli odhliadnuc od prípravného konania súdu predostreté už v písomnom podaní datovanom 04.12.2017 označenom ako „Dôvody na preskúmanie obžaloby samosudcom podľa § 241 Trestného poriadku“, ktorých sa v plnom rozsahu naďalej pridrižiam. Nebral ich do úvahy buď vôbec alebo s niektorými sa vysporiadal iba veľmi povrchno, preto nedostatočne zistil skutkový stav veci a vo veci nesprávne rozhodol,

- prečo moju výpoveď v napadnutom rozsudku nehodnotil dôsledne a v súlade s § 2 ods. 12 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Tr. por.“)- Vo vzťahu k mojej výpovedi sa obmedzil len na skutočnosť, že som spáchanie skutku poprel a v obžalobe som nenašiel žiadne konanie, ktorým som mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu,

- prečo moje zásadné obhajobné argumenty k obžalobe nechal buď úplne bez povšimnutia alebo sa s nimi vysporiadal len veľmi povrchno, hoci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.10.2018 som podrobne vypovedal a zodpovedal som otázky či už prokurátora alebo súdu,

- prečo nechal úplne bez povšimnutia moju námietku, že tak v obžalobe ako aj v celom trestnom spise absentuje akékoľvek rozhodnutie príslušných orgánov, že v dotknutých prípadoch išlo o nelegálnu prácu alebo zamestnávanie a taktiež absentuje rozhodnutie o postihu za porušenie zákazu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania,

- prečo nijako ani okrajovo nereagoval na môj argument, že neboli spochybnené živnostenské listy dotknutých osôb, tieto boli riadne zapísané do príslušného registra,

- osobám uvedeným v rozsudku osvedčenie o živnostenskom oprávnení (živnostenský list) po splnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vydal príslušný okresný úrad, odbor živnostenského podnikania. Oprávnenia na podnikanie neboli týmto osobám doteraz zrušené,

- prečo nechal bez povšimnutia, že v trestnom spise absentujú kompletne spisové materiály cudzineckej evidencie jednotlivých cudzincov, ktoré preukazujú druh povoleného pobytu a jeho účel od úplného začiatku pobytu na území Slovenskej republiky, navyše čiastkové spisové materiály sú viacnásobnými kópiami kópií, mnohé vôbec nečitateľné,

- prečo nechal bez povšimnutia, že som nemohol mať vedomosť o tom, že predkladané doklady môžu byť falošné. Overenie pravosti dokladov vykonané nebolo, teda dôkaz o tom, že by boli doklady pozmeňované alebo falošné, neexistuje,

- prečo nechal bez povšimnutia v súvislosti s účtami cudzincov, že som nemal žiadnu vedomosť o tom, že doklady preukazujúce finančné zabezpečenie cudzincov nemusia byť pravdivé. V tejto súvislosti, prečo nebral do úvahy výpovede dotknutých svedkov, ktorí potvrdili pravosť nimi predložených potvrdení,

- prečo nechal bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu, že som nikoho nepodporoval v činnosti či v podnikaní, poskytol som len bežné informácie v súlade so zákonom,

- prečo nechal bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu, že nemôžem niesť zodpovednosť za to, že doklady osoby môžu byť falošné,

- prečo nechal bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu, že ak sa obžalovaní dopustili obchádzania opatrení na trhu práce, pričom tieto nijako ani okrajovo nekonkretizoval, nemôžem za to niesť zodpovednosť ja,

- aké konkrétne pripravované opatrenia orgánov štátnej správy na úseku zamestnanosti som mal obísť a akým konkrétnym konaním,

- prečo nechal bez povšimnutia vo vzťahu k nekonkretizovaným pripravovaným opatreniam orgánov štátnej správy na úseku zamestnanosti moju obhajobnú argumentáciu, že som nevedel o žiadnych takýchto opatreniach, ktoré mali byť pripravované na úseku zamestnanosti,

- prečo nechal úplne bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu k postupu policajného útvaru pri aplikácii zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) platného v čase údajných skutkov, a to najmä, že o žiadosti cudzinca o udelenie pobytu rozhoduje správny orgán podľa zákona o pobyte cudzincov a interného predpisu, pričom do styku s administratívnym spisom cudzinca prichádzali v čase rozhodovania o jeho žiadosti minimálne 4 osoby - minimálne 2 policajti, ktorí vykonávali kontrolu pobytu, potom samotný spracovateľ, ktorý vyhodnotil doklady, ich správnosť, legálnosť a platnosť a bol povinný ihneď predložiť spis s vyhodnotením riaditeľovi na podpis. Do veci bol ešte zainteresovaný aj vedúci

zmeny, ktorého povinnosťou bolo skontrolovať činnosť policajta, vykonať kontrolu spisu, dodržania lehoty, zákonných postupov, dokladov a svojim podpisom verifikovať správnosť údajov a zákonnosť postupov. Tým bola zabezpečená objektívnosť daného konania, akési viacstupňové preverovanie zákonnosti postupu,

- prečo nechal bez povšimnutia, že ako funkcionár OCP PZ Bratislava som nebol kompetentný rozhodovať o žiadostiach cudzincov o udelenie pobytov a ani som o nich nerozhodoval,

- prečo nechal bez povšimnutia, že dotknutým osobám boli pobyty aj po mojom odchode z polície obnovené,

- z akých dôkazných prostriedkov mal za preukázaný môj prísľub uplatnenia vplyvu z postavenia zástupcu na urýchlený a úspešný priebeh konania o udelení pobytov a budúcej pomoci pri obnovovaní pobytov,

- prečo nechal bez povšimnutia fakt, počas hlavného pojednávania bolo vykonané podrobné oboznámenie administratívnych spisov vzťahujúcich sa na konania o žiadostiach cudzincov obsiahnutých v obžalobe, ktorí mali byť údajne nelegálne zamestnaní, pričom nebolo čo i len náznakom zistené a ani preukázané akékoľvek moje konanie alebo ovplyvňovanie,

- na základe akých dôkazov dospel k záveru, že od začiatku som konal s vedomím, že plánovaným spôsobom budú cudzinci občania Ukrajiny vykonávať závislú prácu, teda inú činnosť, než na akú ich oprávňuje povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania, a závažne tak porušia všeobecne záväzné právne predpisy najmä na úseky zamestnanosti, vstupu a pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky, pričom vôbec nekonkretizoval právny predpis (číslo zákona, paragraf, odsek, písmeno),

- prečo nechal úplne bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu, že samotný úrad práce, sociálnych vecí a rodiny na svojej webstránke uvádza v ponuke voľných pracovných miest aj prácu na živnosť. Ku konkrétnemu dátumu bolo 413 inzerátov s počtom 1800 voľných pracovných miest s označením práca na živnosť. Sú to rovnaké prípady, o aké sa opiera obžaloba. Doposiaľ nebolo preukázané, že by dotknuté osoby mali byť nelegálne zamestnané,

- prečo nechal v súvislosti s tým, že som si mal podľa obžaloby založiť spoločnosť na dosahovanie zisku, úplne bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu, že L. W. mimo Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava stretol asi dvakrát. Viem o nej len toľko, že je právnička, venovala sa cudzineckej agende. Nikdy som s ňou nebol v žiadnom vzťahu. Preto nie je ani logické, že by som si zabezpečil ovládanie nejakej firmy cez osobu, ktorú bližšie nepoznám. Táto osoba bola vypočutá v prípravnom konaní a podľa môjho názoru dostatočne vysvetlila spôsob založenia inkriminovanej spoločnosti a jej postavenia, napokon zápisnica o jej výsluchu bola prečítaná na hlavnom pojednávaní,

- prečo nechal bez povšimnutia a nevykonal žiadne dokazovanie vo vzťahu k výpovedi L. W.ovej z prípravného konania, ktorá podrobne opísala vznik, personálne obsadenie a fungovanie spoločnosti S&V personal s. r. o. a M&S profesionál consulting s. r. o., pričom jednoznačne uviedla, že mňa nepozná,

- prečo nechal úplne bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu, že v súvislosti s v obžalobe uvádzaným konaním osôb F. B., J. W. a P. T., sa nijako ani okrajovo neuvádza žiadne moje konkrétne konanie, ktorým by som mal participovať na danej činnosti. Nevieť z akého dôvodu som spájaný s činnosťou týchto osôb, keďže ja som s nimi nemal nič spoločné, žiadne výhody ani žiadne príjmy,

- prečo nechal úplne bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu vo vzťahu k osobe s menom U., ktorý mal v Šamoríne zamestnávať asi 10 občanov Ukrajiny, ktorých som ja v rámci policajnej akcie zadržal a všetci boli vyhostení. Keby bolo pravdou to, čo sa uvádza v obžalobe, zrejme by som toleroval ich pobyt na Slovensku na základe víz na vstup do Slovenskej republiky na účel turistiky a nezadržal ich,

- prečo nechal úplne bez povšimnutia moju obhajobnú argumentáciu vo vzťahu k osobe menom T., ktorý mal byť bratrancom P. T.. že ak by bola pravda to, čo je uvádzané v obžalobe, je pravdepodobné, že by som toleroval pobyt blízkej osoby a nevyhostil ho z územia Slovenskej republiky,

- prečo nechal bez povšimnutia výpoveď I. H. (prevádzkovateľa ubytovacieho zariadenia), ktorý dôveryhodne potvrdil pravosť potvrdení ako aj zabezpečenie ubytovania, taktiež vylúčil akúkoľvek spojitosť s mojou osobou. V súvislosti s dokladmi o mieste podnikania o ubytovaní nebolo vykonané žiadne dokazovanie, preto dôkaz o tom, že by boli doklady pozmeňované alebo falošné, neexistuje, nie je,

- z akých dôkazov mal za preukázané, že dotknutí cudzinci nemali v úmysle na území Slovenskej republiky podnikať, ale sa zamestnať. Tieto osoby v procesnom postavení svedka vypovedali, že na územie Slovenskej republiky prišli podnikať, resp. vykonávať činnosti na základe živnostenského listu,

- prečo nebral do úvahy, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že na území Slovenskej republiky dotknuté osoby vykonávali určitú sústavnú činnosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť s cieľom vytvárať zisk, o čom svedčia aj nimi vystavené faktúry. Jedným z predpokladov obnovenia prechodného pobytu na území Slovenskej republiky je aj preukázanie splnenia účelu udeleného prechodného pobytu. V prípade, ak by cudzinec, ktorý má udelený prechodný pobyt na účel podnikania, by túto reálne nevykonával, nespĺňal by podmienky pre obnovenie pobytu. Dovolím si iba pripomenúť, že dotknutým cudzincom bol niekoľkokrát obnovený prechodný pobyt na účel podnikania, dokonca niektorým z nich bol udelený dlhodobý pobyt, a to aj v čase, kedy som už nepracoval na cudzineckej polícii,

- podľa § 17 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov platného v inkriminovanom čase povolenie na prechodný pobyt je viazané na jeden účel. Ak cudzinec hodlá vykonávať inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 19 zákona o pobyte cudzincov platného v inkriminovanom čase povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania môže policajný útvar udeliť cudzincovi na základe oprávnenia na podnikanie vydaného podľa osobitného predpisu alebo cudzincovi, ktorý koná v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu k tejto spoločnosti alebo k družstvu. Z uvedeného vyplýva, že cudzinec, ktorý mal udelený prechodný pobyt na účel podnikania nemohol vstupovať do pracovnoprávnych vzťahov (zákon to výslovne zakazoval), v opačnom prípade by mohol byť sankcionovaný,

- prečo nehodnotil časť výpovede svedka L. W., že sme spolu nikdy osobne nekomunikovali, neboli sme ani nikdy navzájom predstavený a celá jeho výpoveď je iba o sprostredkovaných informáciách od osoby menom U.. Navyše, súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí konštatuje „...Od U. a J. W. vedel, že majú na cudzineckej polícii svojho človeka, ktorého volali P., priezvisko mu nepovedali, bol zástupcom riaditeľa, cez ktorého mali byť zabezpečované bezproblémové vybavovania žiadostí, ktoré mu za to dávali odplata, ale akým spôsobom a ako, to mu nepovedali... avšak takýto záver je v rozpore so skutočnou výpoveďou svedka L. W.. Svedok nevypovedal, že mi dávali odplatu, ale vyslovil iba hypotézu, svoju špekuláciu (subjektívny názor), pričom doslovne uviedol: „...Keď majú tam svojho človeka a niečo im tam vybavuje a všetko prechádzalo tak som vychádzal z toho, že je to za odmenu, čo sa mi aj dnes potvrdilo pri čítaní obžaloby... “ Inak povedané, svedok nevypovedal to čo sám vnímal, ale čo počul po prečítaní obžaloby,

- nevysvetlil, prečo nepovažoval za potrebné verifikovať výpoveď F. B. dostupnými dôkaznými prostriedkami a prečo mu bezvýhradne uveril. Prečo na hlavnom pojednávaní nevypočul za účelom overenia pravdivosti jeho tvrdení napríklad L. W. a B. Y. V.. Prečo nijako nereagoval, že na otázky súvisiace s podnikaním, svedok odpovedal, že ja s tým nemám nič spoločné,

- prečo nechal bez povšimnutia výpoveď svedka P. T., keď na otázku prokurátora, aby vlastnými slovami uviedol skutočnosť, ktoré sú mu známe ohľadne trestnej veci obžalovaného T., svedok doslovne uviedol „...neviem o ničom...“

- prečo vôbec nehodnotil výpoveď svedkyne T. A., a to o to viac, že jej kládol množstvo otázok, resp. vykonal jej výsluch,

- ani jeden zo svedkov z prostredia polície nepotvrdil, resp. nemal žiadnu vedomosť, že by som svojím konaním zasahoval do konania o žiadostiach cudzincov o udelenie pobytov na území Slovenskej republiky, resp. ich nijako ovplyvňoval,

- dňa 18.10.2018 som navrhol zabezpečiť splnomocnenia p. W. ap. Y. V. za firmu M&S profesionál consulting s. r. o. na zastupovanie v jednotlivých konaniach o žiadostiach cudzincov o udelenie pobytov na území Slovenskej republiky. Súd síce vyžiadal tieto splnomocnenia a určil lehotu na ich predloženie, avšak tieto predložené neboli a súd sa s uvedeným bez ďalšieho uspokojil,

- pokiaľ sa súd rozhodne návrhu obvineného na vykonanie dôkazu nevyhovieť, mal by toto odmietnutie zároveň riadne odôvodniť (Sgarbi proti Taliansku),

- prečo nereflektoval na námietku nezákonnosti trestného stíhania vedené policajtom, ktorý nebol vyšetrovateľom Policajného zboru. mjr. Mgr. K. W. bol personálnym rozkazom nadriadeného preukázateľne odvolaný z funkcie vyšetrovateľa dňom 01.09.2014 a už nebol do tejto funkcie opätovne ustanovený. Síce na návrh obhajoby vykonať listinné dôkazy považoval za dôležité vyžiadať z

Ministerstva vnútra Slovenskej republiky personálne rozkazy, avšak nijako ani okrajovo nevysvetľuje, prečo ich nepodrobil hodnoteniu, keď z príslušného personálneho rozkazu preukázateľne vyplýva, že mjr. Mgr. K. W. bol z funkcie vyšetrovateľa dňom 01.09.2014 odvolaný a už nebol do tejto funkcie opätovne ustanovený. V tejto súvislosti sa obmedzil iba na konštatovanie, že odkazuje na argumenty prokurátora. Takýto postup súdu je aj nezrozumiteľný, keď na jednej strane vyžiadal z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky personálne rozkazy, no tieto však nehodnotil a len prísne formálne odkázal na argumenty prokurátora. Uvedené som namietal z dôvodu, že keď mjr. Mgr. K. W. zastával funkciu nadriadeného nemohol súčasne zastávať funkciu vyšetrovateľa Policajného zboru. Policajt, ktorý je určený za vyšetrovateľa môže vykonávať vyšetrovanie alebo skrátené vyšetrovanie len ak je zaradený vo funkcii vyšetrovateľ Policajného zboru. Ak je z funkcie vyšetrovateľ Policajného zboru prevedený na akúkoľvek inú funkciu (okrem funkcie poverený príslušník Policajného zboru) vyšetrovanie ani skrátené vyšetrovanie vykonávať nemôže, hoci bol ministrom v minulosti určený za vyšetrovateľa. Určenie za vyšetrovateľa sa viaže výlučne na funkcie vyšetrovateľ Policajného zboru.

II. 3

12. Podľa môjho názoru nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku ďalej signalizuje aj to, že súd prvého stupňa sa mojimi argumentmi ku konkrétnym bodom obžaloby, výsluchom, listinným dôkazom prečítaným na hlavnom pojednávaní vôbec nevenoval, s mojimi návrhmi sa nijako nevysporiadal a tento svoj postup nijako ani nezodôvodnil. Z uvedeného dôvodu, keďže súd prvého stupňa tak moje argumenty ako aj návrhy, dokonca aj moju záverečnú reč a záverečnú reč môjho obhajcu prednesené na hlavnom pojednávaní ponechal bez povšimnutia, žiadam odvolací súd, aby sa s nimi riadne vysporiadal, preto opakovane a v takmer nezmenenej podobe záverečnú reč môjho obhajcu, ktorú osobne predniesol na hlavnom pojednávaní, premietam do tohto písomného odôvodnenia takto:

- Obhajoba naďalej namietala nezákonnosť trestného stíhania vedené policajtom, ktorý nebol vyšetrovateľom PZ. Mjr. Mgr. K. W. bol personálnym rozkazom nadriadeného preukázateľne odvolaný z funkcie vyšetrovateľa dňom 01.09.2014 a už nebol do tejto funkcie opätovne ustanovený.

- O nezákonom postupe orgánov činných v trestnom konaní svedčia najmä tieto skutočnosti:

- uznesenie o vznesení obvinenia, ale ani obžaloba v predmetnej veci neobsahujú konkrétnu dobu údajného konania, skutok nie je presne časovo ohraničený, nemožno určiť konkrétne dátumy skutkov, čo zakladá nepreskúmateľnosť a nezákonnosť obžaloby,

- nielen v rozhodnutiach orgánov prípravného konania, ale v celom trestnom spise predovšetkým absentuje, v čom konkrétnom spočívala moja kvalifikovaná pomoc a v akej intenzite, preto nemožno skúmať ani interpretovať žiadne porušenie mojich úloh, či obchádzanie zákona a už vôbec nie v takej intenzite, resp. takým závažným spôsobom, ktorý by predpokladal moju trestnoprávnu zodpovednosť nielen vo vzťahu k žalovanému zločinu, ale ani k žiadnemu inému trestnému činu,

- ani prokurátor vo svojej obžalobe vôbec nepoukázal na žiadne ustanovenie konkrétnej právnej normy, ktoré som mal porušiť a v čom konkrétnom mala spočívať moja pomoc,

- ak orgány prípravného konania konštatovali moje možné porušenie povinnosti, bolo potrebné, aby sa v odôvodnení svojich rozhodnutí (uznesenia o vznesení obvinenia a obžaloby) zaoberali otázkou, akú konkrétnu úlohu a na základe akého právneho predpisu som mal porušiť, akým spôsobom a za akých skutkových okolností,

- základným problémom, s ktorým sa v predmetnej veci takisto musel tak vyšetrovateľ PZ ako i dozorujúci prokurátor vyrovnávať, bola námietka o údajnom mojom konaní formou obchádzania, resp. napomáhania obchádzať zákon. Pojem „obchádzanie zákona“ je primárne pojmom civilného práva. Riešenie tohto problému je však z trestnoprávneho hľadiska nielen omnoho citlivejšie, ale v danej vyšetrovanej veci aj rozhodujúce,

- do dnešného dňa nepoznám konkrétne skutkové okolnosti (výrok uznesenia o vznesení obvinenia ani obžaloba vo vzťahu k mojej osobe neobsahuje riadnu identifikáciu skutku), v čom konkrétnom malo spočívať moje údajné konanie a to dokonca zakladajúce trestnoprávnu zodpovednosť, údajne vo forme „...napomáhania ako obchádzať zákon...“,

- vo vzťahu k slovnému spojeniu vzťahujúceho sa na moje údajné konanie - napomáhanie k obchádzaniu zákona - považujem za potrebné zopakovať, že záver vyšetrovateľa PZ, s ktorým sa stotožnil i dozorujúci prokurátor, nebol náležite a presvedčivo odôvodnený a preto jeho „dôvody“ je treba považovať za

svojvoľné a arbitrárne. Tieto závažné nedostatky sa podľa môjho názoru nepodarilo odstrániť ani rozsiahlym dokazovaním na hlavnom pojednávaní,

- obchádzať zákon môže iba ten, kto vykonal konkrétny právny úkon. Inými slovami, naplnenie pojmu „obchádzanie zákona“ možno skúmať iba na základe konkrétneho konania, v tomto prípade - vykonaného konkrétneho právneho úkonu a to vo vzťahu ku konkrétnemu ustanoveniu zákona. Do dnešného dňa mi nie je známe, s ktorým všeobecne záväzným právnym predpisom a s ktorým jeho konkrétnym ustanovením (§, ods., písm.) je v rozpore moje údajné konanie. Inými slovami, ktoré konkrétne hmotnoprávne normy, prípadne procesnoprávne normy akých konkrétnych zákonov som mal svojím údajným konaním porušiť tak, že by sa to dalo kvalifikovať nielen ako obchádzanie zákona, ale dokonca by išlo o obchádzanie zákona, ktoré by zároveň zakladalo jeho trestnoprávnu zodpovednosť,

- v súvislosti s obchádzaním zákona do dnešného dňa nie je zrejmé ani to, ktorú osobitnú povinnosť alebo dôležitú povinnosť som mal svojím údajným konaním porušiť. Skúmanie tejto základnej otázky bolo povinnosťou vyšetrovateľa PZ ešte pred vznesením obvinenia, čo však zjavne neurobil,

- najmä preto, že som nebol zamestnávateľom žiadnych cudzincov a nevykonal žiadny právny úkon nemohol som porušiť zmysel a cieľ žiadneho zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona, a teda som nemohol obchádzať zákon,

- pojem „obchádzanie zákona“ je nepochybne pojmom, ktorý otvára orgánom verejnej moci značný diskrečný priestor, ktorý pravdaže nemôže byť a ani nie je neobmedzený a nemožno ho chápať ako zdroj bezbrehej ľubovôle, v danom prípade vyšetrovateľa PZ. Diskrečný charakter pojmu „obchádzanie zákona“ je citlivejší a zároveň limitujúcejší vtedy, keď je tento pojem predmetom skúmania v trestnom konaní. Podľa môjho názoru dozorujúci prokurátor ešte v prípravnom konaní mal zasiahnuť a zrušiť uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia, pretože interpretácia vyšetrovateľa PZ o mojom údajnom konaní vo forme napomáhania k obchádzaniu zákona je v extrémnom rozpore s pravidlami formálnej logiky a racionality. Prinajmenšom spochybňuje jeho koncept právneho uvažovania a následného hodnotenia skutkových okolností, a rovnako i preto, že predmetný pojem nebol vyšetrovateľom PZ dostatočne jasne vysvetlený s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, teda nebol náležite odôvodnený, i keď vyšetrovateľ PZ kvantitou sa snažil zakryť absenciu kvalitatívnej stránky uznesenia o vznesení obvinenia, zo skutočnosti, že som v súvislosti s vyšetrovanou vecou neurobil žiadny právny úkon. priamo vyplýva, že nemohol som ani tak konať, že by som vytvoril stav, ktorý by bolo možné charakterizovať ako obchádzanie zákona. Nevykonaním žiadneho právneho úkonu, nemôže existovať ani konanie, ktoré by mohlo byť považované za účelové, či špekulatívne, vykazujúce prípadné črty obchádzania zákona a to dokonca s intenzitou zakladajúcou trestnoprávnu zodpovednosť. Z logiky veci potom taktiež vyplýva, že z dôvodu nevykonania žiadneho právneho úkonu nemožno skúmať ani vôľu (prejav vôle), ako jednu z nevyhnutných definičných znakov pojmu „právny úkon“. Obchádzať zákon môže iba ten, kto skutočne vykonal právny úkon. Argument o obchádzaní zákona zo strany vyšetrovateľa PZ i dozorujúceho prokurátora, resp. obžaloby preto ani z tohto pohľadu nie je dôvodný,

- v trestnom spise absentujú kompletne spisové materiály cudzineckej evidencie jednotlivých cudzincov, ktoré preukazujú druh povoleného pobytu a jeho účel od úplného začiatku pobytu na území Slovenskej republiky, navyše čiastkové spisové materiály sú viacnásobnými kópiami kópií, mnohé vôbec nečitateľné,

- do dnešného dňa nie je (s poukazom na uvedené) preukázané, že by isto o nelegálnu prácu alebo nelegálne zamestnávanie, čo tvorí časť podstaty stíhaného skutku. Tvrdenia vyšetrovateľa PZ o nedovolenom zamestnávaní, čo napokon bolo premietnuté aj do obžaloby nie je ničím podložené, potvrdené, je iba svojvoľným tvrdením vyšetrovateľa PZ, ktoré nemá žiadnu oporu v nijakom všeobecne záväznom predpise. Nelegálne zamestnávanie je oprávnený kontrolovať podľa § 5 ods. 1 zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov iba Inšpektorát práce, Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny a Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny. Vo vyšetrovacom spise absentuje akékoľvek rozhodnutie príslušných orgánov, že v dotknutých prípadoch išlo o nelegálnu prácu alebo zamestnávanie a taktiež absentuje rozhodnutie o postihu za porušenie zákazu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania. Vyšetrovateľ PZ nie je oprávnenou, kompetentnou osobou rozhodovať o tom, čo je alebo nie je nelegálnou prácou. Napriek tomu však vyšetrovateľ PZ tak konal. Otázka, či išlo o legálnu alebo nelegálnu prácu bola predbežnou

(prejudiciálnou) otázkou, s ktorou sa však vyšetrovateľ PZ vôbec nezaoberal. Názor vyšetrovateľa PZ je svojvoľný, teda nezákonný, pretože takáto právomoc mu nebola zverená žiadnym všeobecne záväzným právnym predpisom. Samotné rozhodovanie o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní má charakter procesu správneho a priestupkového konania,

- podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 82/2005 Z. z. platného v čase spáchania údajných skutkov nelegálna práca je závislá práca, ktorú vykonáva fyzická osoba pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu, ktorá je podnikateľom a nemá s právnickou osobou alebo s fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu alebo je štátnym príslušníkom krajiny, ktorá nie je členským štátom Európskej únie, iným zmluvným štátom Dohody o Európskom hospodárskom priestore alebo Švajčiarskou konfederáciou, alebo osobou bez štátnej príslušnosti a nemá povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania a povolenie na zamestnanie, ak to vyžaduje osobitný predpis a ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia nelegálne zamestnávanie je aj zamestnávanie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa zdržiava na území Slovenskej republiky v rozpore s osobitným predpisom a ktorý vykonáva závislú prácu. Definícia závislej práce podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce do 31.12.2012 ustanovovala, že „...Za závislú prácu, ktorá je vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, sa považuje výlučne osobný výkon práce zamestnanca pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, za mzdu alebo odmenu, v pracovnom čase, na náklady zamestnávateľa, jeho výrobnými prostriedkami a na zodpovednosť zamestnávateľa a ide o výkon práce, ktorá pozostáva prevažne z opakovania určených činností...“ Táto definícia obsahovala 10 znakov závislej práce. Novelou účinnou od 01.01.2013 sa znížil počet znakov na 6 znakov, ktoré je potrebné naplniť, aby práca bola definovaná ako závislá práca. Z uvedeného vyplýva, že v čase spáchania údajných skutkov bolo potrebné naplniť 10 znakov, aby práca mohla byť definovaná ako závislá práca. V danom prípade však nebolo kumulatívne naplnených všetkých 10 definičných znakov legálnej definície závislá práca,

- F. B., J. W. a P. T. vo svojich výpovediach podrobne uviedli, že osoby vykonávali činnosť na základe živnostenského oprávnenia, neurčovali jednotlivým osobám činnosť, nerozhodovali o čase a spôsobe výkonu činnosti ani ich rozsahu,

- ani počas hlavného pojednávania sa neodstránili zásadné rozpory, na ktorých sa zakladá podstata obvinenia ako i obžaloby a to, že som mal vedomosť o nepravdivých dokladoch preukazujúcich finančné zabezpečenie cudzincov. Predmetné tvrdenie je sporné, pretože cudzinci, ktorí boli vypočutí počas prípravného konania vypovedali, že predložené výpisy z peňažných ústavov sú ich a potvrdili výšku finančného vkladu. V tejto súvislosti akcentujem, že žiadnymi dôkazmi nebolo dokázané, že išlo o pozmeňované alebo dokonca falzifikáty potvrdení peňažných ústavov.

II. 4

13. Jednou z najdôležitejších súčastí práva na spravodlivý proces je povinnosť súdu náležite sa vysporiadať s relevantnými argumentmi procesnej strany trestného konania. Procesnej strane súd musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery napadnutého rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich okolnostiach. Právo na spravodlivý proces zahrňuje i povinnosť súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo procesné strany tvrdia, keď to má vzťah k meritu veci. Ak súdy túto zákonnú povinnosť nedodržia, a to jednak tým, že so zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami sa nezaobierajú vôbec alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to za následok nedostatok konania, premietajúci sa ako zásah do ústavou zaručeného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a do práva na súdnu ochranu. Právo na spravodlivý proces zodpovedá povinnosť súdov rozhodnutie riadne odôvodniť a adekvátne sa, čo do myšlienkových konštrukcií, racionálne logickým spôsobom vysporiadať so všetkými dôkazmi. Rovnako i s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi konania, lebo v opačnom prípade dochádza k ústavnoprávnemu deficitu obdobnému kategórii neústavnosti v podobe tzv. opomenutých dôkazov, (napríklad: Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2017, sp. zn. 3 To 8/2016).

14. Možno tiež uviesť, že čím dôkladnejšia a podrobnejšia (hlbšia) je argumentácia procesnej strany, tým dôkladnejšie musí byť vysvetlenie súdu, keď chce tieto argumenty vyvrátiť alebo spochybniť. Nestačí ich procesnej strane iba odmietnuť, ale musí byť uvedené, v čom konkrétne ich nesprávnosť spočíva. Proti argumentácii súdu musí byť jasná, zrozumiteľná a dostatočne konkrétna, aby naozaj smerovala k vyvráteniu alebo spochybneniu námietky uplatnenej účastníkom konania (napríklad: Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2017, sp. zn. 3 To 8/2016).

15. V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, súd prvého stupňa nevykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy a tie, ktoré vykonal následne jednotlivo ani vzájomne nevyhodnotil a preto nedospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd nevyložil ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

16. Zločin prevádzачstva podľa § XX6 Tr. zák. je úmyselným trestným činom, teda zákon vyžaduje naplnenie priameho alebo aspoň nepriameho úmyslu páchatela. To znamená, že chcel spôsobom uvedeným v trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo aspoň vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenia spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

17. Chráneným záujmom spoločnosti pri trestnom čine prevádzачstva podľa § XX6 Tr. zák. je záujem v zabránení nedovoleného zotrvania alebo nedovoleného zamestnávania osobám, ktoré nie sú občanmi Slovenskej republiky, členského štátu Európskej únie alebo zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore, alebo nemajú trvalý pobyt na ich území.

18. Ako som už viackrát uviedol, neumožnil som a ani som nepomáhal žiadnym občanom Ukrajiny zotrvať na území Slovenskej republiky, ani „nedovolené sa zamestnať“, teda tento pojmový znak zločinu prevádzачstva podľa § XX6 Tr. zák. nebol a ani nemohol byť naplnený a podľa môjho názoru súd prvého stupňa pochybil pri právnom posúdení môjho údajného konania, keď ma uznal za vinného zo spáchania tohto deliktu spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák.

19. Opakujem, nedopustil som sa žiadneho konania, ktorým by som umožnil a pomáhal zotrvať a nedovolené sa zamestnať osobám, ktoré nie sú občanmi Slovenskej republiky ani iného členského štátu Európskej únie na území Slovenskej republiky, v úmysle získať finančnú výhodu.

20. Do dnešného dňa nebolo nijako preukázané ani len to, že by išlo o nelegálnu prácu alebo nelegálne zamestnávanie, čo tvorí časť podstaty stíhaného skutku. Tvrdenia o nedovolenom zamestnávaní nie sú ničím podložené, potvrdené. Nelegálne zamestnávanie je oprávnený kontrolovať podľa § 5 ods. 1 zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov iba Inšpektorát práce, Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny a Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny. V trestnom spise absentuje akékoľvek rozhodnutie príslušných orgánov, že v dotknutých prípadoch išlo o nelegálnu prácu alebo zamestnávanie a taktiež absentuje rozhodnutie o postihu za porušenie zákazu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania. Orgány činné v trestnom konaní ani súd nie sú oprávnené rozhodovať o tom, čo je alebo nie je nelegálnou prácou. Otázka, či išlo o legálnu alebo nelegálnu prácu bola predbežnou (prejudiciálnou) otázkou, s ktorou sa však orgány činné v trestnom konaní ani súd vôbec nezaoberali. Ich názor je arbitrárny, teda nezákonný, pretože takáto právomoc im nebola zverená žiadnym všeobecne záväzným právnym predpisom. Samotné rozhodovanie o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní má charakter procesu správneho a priestupkového konania.

21. V procese dokazovania v mojej trestnej veci neboli produkované žiadne dôkazy, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že som spáchal skutok, ktorý by bolo možné právne posúdiť ako zločin prevádzачstva spolupáchatelstvom.

22. Právne a skutkové závery súdu prvého stupňa sú podľa môjho názoru zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Súhlasím s právnym názorom ústavného súdu, že „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“

24. Rozsudok súdu prvého stupňa nespĺňa kritéria jasnosti, jednoznačnosti a dostatočnosti dôvodov, na ktorých je v mojom prípade založený.

25. Skutková veta má stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil. Súd v nej uvedie konkrétne údaje týkajúce sa miesta, času a spôsobu spáchaného skutku a údaje relevantné z hľadiska zákonných znakov stíhaného trestného činu, ako aj z hľadiska individualizácie skutku, tak aby tento nemohol byť zamenený s iným (§ 206 ods. 3 Tr. por.).

26. Popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces.

27. Závažnou vadou napadnutého rozsudku je nesprávne uvedená rozvláčna skutková veta (zrejme len paušálne prevzatá z obžaloby), ktorá musí reflektovať len tie alternatívy môjho konania, ktoré boli zistené dokazovaním a nie aj tie, ktoré vo výsledkoch dokazovania nemajú žiadnu oporu.

28. Ak je obžalovaný uznávaný vinným z trestného činu spáchaného formou spolupáchateľstva, je potrebné v skutkovej aj právnej vete výroku tieto okolnosti primerane formulovať, čo v mojom prípade zjavne absentuje.

29. V mojom prípade formulácia výroku sa vyznačuje značnou nejasnosťou a siahodlhosťou, a tým aj nepresnosťou.

30. Všeobecný súd poskytujúci ochranu účastníkovi konania je povinný poskytnúť mu ju v požadovanej kvalite, ktorej zodpovedá odôvodnenie rozhodnutia reflektujúce na všetky zásadné otázky. Ide pritom o tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam. V mojom prípade sa však súd prvého stupňa s uvedeným zjavne neriadil.

31. Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

32. Podľa stabilnej judikatúry ESLP napríklad vo veci Velted-98 AD proti Bulharsku (rozsudok z 15. decembra 2008) či vo veci Benderskiy proti Ukrajine (rozsudok z 15. novembra 2007) je potrebné skúmať odôvodnenie rozhodnutia súdu vo vzťahu k určitému špecifickému argumentu uplatnenému sťažovateľom v opravnom prostriedku. Pokiaľ by súd konkrétny a relevantný argument sťažovateľa ignoroval a v odôvodnení svojho rozhodnutia by naň nereagoval, nebolo by možné určiť, či mlčanie súdu znamená, že daný argument považuje za neopodstatnený alebo či sa len zabudol k nemu vyjadriť. (Uznesenie ústavného súdu zo dňa 12.09.2012 sp. zn. III. ÚS 426/2012-22).

33. Tak ako som už uviedol, že súd v napadnutom rozsudku dostatočne nereflektoval na moje zásadné a podstatné argumenty ku konkrétnym bodom obžaloby, vylúčením, listinným dôkazom prečítaným na hlavnom pojednávaní, uplatnené v záverečnej reči tak mojej ako aj môjho obhajcu a uprednostnil formalizmus rozhodovania, ktorý povýšil nad zmysel súdnej ochrany, čo má za následok porušenie mojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

34. V napadnutom rozsudku podľa môjho názoru nie je absolútne nič uvedené o tom, aké dôkazy voči mne boli preukázané. Inak povedané, z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ktorý konkrétny dôkaz ma usvedčuje zo spáchania zločinu podľa § XX6 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

XX. Chýba akékoľvek presné označenie dôkazného prostriedku, z ktorého by takýto dôkaz vyplýval, s prípadným stručným opísaním jeho obsahu. Ak súd prvého stupňa poukázal na obchádzanie akýchsi bližšie nešpecifikovaných pripravovaných opatrení orgánov štátnej správy na úseku zamestnanosti, porušenie bližšie nešpecifikovaných právnych predpisov, využitie môjho vplyvu pri rozhodovaní o žiadostiach cudzincov o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky, nelegálnu prácu a podobne, tieto bol povinný konkretizovať a bolo na mieste, aby súd okrem toho pomenoval aj ten konkrétny dôkazný prostriedok, z ktorého takéto dôkazy vyplynuli.

36. Svedkovia, ktorí boli ku žalovanému skutku vypočutí, neuviedli žiadnu vo vzťahu k potvrdeniu spáchania skutku mojou osobou relevantnú skutočnosť.

37. V odôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne chýba uvedenie, resp. označenie čo i len jedného dôkazu, o ktorý súd svoje skutkové zistenia oprel, a rovnako v ňom absentujú s tým späté úvahy súdu, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov.

38. Takéto odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku nemožno považovať za dostatočné.

39. Všeobecné súdy, ak majú dať spravodlivému procesu zadosť, sú povinné svoje konečné rozhodnutia dostatočným spôsobom, jasne, určito a presvedčivo odôvodniť vo vzťahu k vyriešenému výroku. Odôvodnenie napadnutého rozsudku však tieto požiadavky, tak ako som už uviedol, nespĺňa.

40. Súd bol ďalej povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napríklad prečo niektoré z nich odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Tieto nedostatky odôvodnenia spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

41. Aj keď žalovaného skutku som sa nedopustil, so zreteľom na všetky zistené skutkové okolnosti a skôr uvedené skutočnosti namietam, že popri iných trestoch, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva)

roky je v extrémnom rozpore so zásadami primeranosti trestu a jeho proporcionality. Inak povedané, je neprimerane prísny, so značnou prevahou represie. Súd prvého stupňa pri ukladaní tohto druhu trestu dôvodil tým, že absentuje u mňa pre ukladanie trestu významný prvok sebareflexie, pričom podľa jeho názoru som to bol ja, kto svojím konaním spustil na pozadí rozsiahlu ekonomickú kriminalitu, na zamedzení ktorej (vo vzťahu k cudzincom, čo bola jeho hlavná náplň práce) som sa nepodielal a toleroval ju, ba vyvíjal som aktivity k vyvíňovaniu spolupáchateľov. Takéto tvrdenie súdu prvého stupňa však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvého stupňa pri určovaní druhu trestu a jeho výmery sa dôsledne neriadil ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Ako je vyššie uvedené, súd uložený trest odňatia slobody odôvodňoval okrem iného aj tým, že som svojím konaním spustil na pozadí rozsiahlu ekonomickú kriminalitu, avšak ja som nebol stíhaný a dokonca ani len vypočutý k žiadnej ekonomickej trestnej činnosti. Súd ďalej uložený trest odňatia slobody odôvodňoval aj tým, že „...ako zástupcu riaditeľa cudzineckej polície v hlavnom meste krajiny Európskej únie (ktorej záujmy v tomto ustanovení náš trestný zákon tiež chráni, čini takéto konanie pre spoločnosť oveľa nebezpečnejšie (oproti tzv. bezmennému páchatel'ovi), keďže práve z tejto pozície ako osoba majúca v zákonom chránenom smere chrániť celú spoločnosť, toto postavenie zneužil... Ja som ale žalovaný skutok nemal spáchať ako policajt a nebolo mi ani preukázané žiadne porušenie konkrétneho zákona, resp. konkrétneho jeho ustanovenia, dokonca v intenzite zakladajúcej trestnoprávnu zodpovednosť. Odôvodňujúca časť rozsudku o porušení povinnosti policajta (absencia zákona, paragrafu, odseku, písmena) neobsahuje ani len zmienku. Takéto odôvodnenie súdu nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Rozhodnutie súdu aj vo výroku o treste je preto nepreskúmateľné a arbitrárne.

42. Rovnako namietam, že peňažný trest vo výške 10 000,- eur (desaťtisíc eur) s uložením náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu je neprimerane prísny, resp. vysoký. Je potrebné zdôrazniť, že páchatel' trestného činu má trest pociťovať ako ujmu a nie ako len formálne odsudzujúce vyjadrenie súdu nad jeho protiprávnym konaním, ktorého znaky sú uvedené v osobitnej časti Tr. zák. Peňažný trest vo výške 10 000,- eur (slovom desaťtisíc eur) však kritérium primeranosti podľa môjho názoru nespĺňa. Peňažný trest má byť uložený v takej miere, aby bolo možné očakávať jeho riadne splnenie. Pri uložení výšky peňažného trestu musí súd dôsledne skúmať osobné a majetkové pomery. Osobnými pomermi z hľadiska ukladaní peňažného trestu sa rozumejú najmä vek páchatel'a, rodinné pomery, zdravotný stav, povolanie, pracovná kvalifikácia, možnosť pracovného uplatnenia v danom čase a mieste, a podobne. Majetkové pomery zahŕňajú stav všetkého páchatel'ovho majetku (jeho aktíva aj pasíva) a jeho zárobkové pomery. Význam teda majú aj páchatel'ove záväzky, predovšetkým rozsah jeho zákonnej vyživovacej povinnosti (ak nejakú má), ktoré majú zásadne prednosť pred zaplatením peňažného trestu. Podľa § 57 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní peňažného trestu súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatel'a. Peňažný trest neuloží, ak je zrejmé, že ho odsúdený nebude schopný zaplatiť. Pri ukladaní peňažného trestu súd vôbec neskúmal moje zárobkové a majetkové pomery, hoci to zákon výslovne požaduje. Rovnako súd nevysvetlil, na základe čoho (akého výpočtu) dospel k sume 10 000,- eur (slovom: desaťtisíc eur). Rozhodnutie súdu aj vo výroku o peňažnom treste je preto nepreskúmateľné a arbitrárne.

43. Vychádzajúc z výrokov o treste je zjavné, že súd úplne opomenul ust. § 34 ods. 3 Tr. zák., v zmysle ktorého má trest postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Tak ako už bolo uvedené, podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Mám za to, že súd v tomto prípade pri ukladaní trestu nijako ani okrajovo neprihliadol na zásady personalít a individualizácie trestu vyjadrené v ust. § 34 ods. 3 a 4 Tr. zák. V zmysle zásady personalít by trest zásadne mal postihovať len páchatel'a a vplyv na jeho okolie by mal byť minimalizovaný. V rámci zásady individualizácie súd okrem iného prihliada aj na osobné pomery páchatel'a. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nijako ani okrajovo nevyplýva, že by súd v tomto prípade prihliadol na skutočnosť, že som ženatý, mám maloletú dcéru vo veku sedem rokov. Zároveň mám tehotnú manželku, toho času v piatom mesiaci tehotenstva. Je nesporné, že po narodení tohto dieťaťa bude potrebná aj starostlivosť otca, teda mňa. V prípade, že by mi bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, malo by to výrazný dopad na moju rodinu a mne blízke osoby, pretože manželka bude najskôr na materskej neskôr na rodičovskej dovolenke a materiálne zabezpečenie už štvorčlennej rodiny bude výlučne na mojich pleciach. S narodením ďalšieho dieťaťa budú nepochybne spojené zvýšené výdavky. S poukazom na zásady personalít a individualizácie trestu mám za to, že aj peňažný trest vo výške 10 000,- eur (slovom

desaťtisíc eur) je nespravodlivý a neprimerane vysoký. Aj výkon tohto trestu by mal výrazný dopad na moju rodinu a mne blízke osoby a to jednak na moju maloletú dcérku, ako aj na moju tehotnú manželku, pričom následne by uloženie a výkon peňažného trestu vo výške 10 000,- eur (slovom desaťtisíc eur) malo zásadný vplyv aj na zabezpečovanie výživy a ďalších potrieb maloletej dcérky, manželky aj novonarodeného dieťaťa.

44. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

45. Z princípu prezumpcie neviny vyplýva pravidlo in dnbio pro reo, podľa ktorého, ak nie je v dôkaznom konaní dosiahnutá praktická istota o existencii relevantných skutkových okolností, t. j. ak sú prítomné dôvodné pochybnosti vo vzťahu ku skutku či osobe páchatel'a, ktoré nemožno odstrániť ani vykonaním ďalšieho dôkazu, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obvineného.

46. V predmetnej trestnej veci došlo k porušeniu mojich základných práv týkajúcich sa zákonnosti a spravodlivosti trestného konania v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na riadne dokazovanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru o ochrane ľudských práv a základných, ktoré mohol a mal odstrániť súd prvého stupňa; ak tak neurobil, pokračoval v podstate v zásahu do mojich označených základných práv.

III.

Z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. navrhujem, aby odvolací súd podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku ma oslobodil spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.“

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný, jeho obhajca a prokurátor krajskej prokuratúry. Pre úplnosť treba dodať, že obžalovaný Y.. P. T. sa samotného vyhlásenia rozhodnutia o podanom odvolaní nezúčastnil, pričom jeho neúčast' ospravedlnil jeho obhajca z dôvodu náhlej indispozície.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom navrhol, aby krajský súd z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol spôsobom, že obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodí spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol. Alternatívne navrhol, že pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s niektorými výrokmí napadnutého rozsudku, mal by sám vo veci rozhodnúť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel, zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí. Obžalovaný dodal, že on je slušný človek, prácu v Policajnom zbore vykonával riadne a zodpovedne, za čo bol aj odmenený. V súčasnej dobe pracuje v súkromnej sfére ako vyšetrovateľ poisťných podvodov pre súkromnú poisťovňu.

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného Y.. P.a T. nie je dôvodné.

Čo sa týka výroku o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva na obhajobu. Pred okresným súdom bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom, ako aj v potrebnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. Súd I. stupňa vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správnym skutkovým zisteniam.

Druhostupňový súd preto nemal pochybnosti a správnosti skutkových zistení, pretože zodpovedali výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a bolo nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný Y.. P. T., spolu s ďalšími spolupáchateľmi, ktorí už boli právoplatne odsúdení,

v kritických obdobiach a za okolností ustálených v rozsudku súdu prvého stupňa, sa dopustil konania, ktoré bolo opísané vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje.

Ani krajský súd nemal dôvod spochybniť hodnovernosť výpovedí spolupracujúcich svedkov (tzv. kajúcnikov) F. B. a J. W. z hlavného pojednávania, ako aj ďalších spolupracujúcich svedkov P. T. a P. U., ktorých výpovede z prípravného konania boli „prenesené“ do hlavného pojednávania (pre rozpory medzi skoršou a neskoršou výpoveďou boli ich výpovede z prípravného konania prečítané na hlavnom pojednávaní), hoci obžalovaný týchto kľúčových svedkov spochybňoval nielen pred súdom I. stupňa, ale aj v odvolacom konaní.

Aj odvolací súd je si vedomý, že k hodnoteniu výpovedí týchto spolupracujúcich svedkov (tzv. kajúcnikov) je potrebné pristupovať obzvlášť starostlivo. Nie je možné bez ďalšieho výpovede takýchto svedkov odmietnuť len preto, lebo sa rozhodli spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a usvedčovať páchatelov zo závažnejšej trestnej činnosti. Pri hodnotení výpovedí takýchto svedkov je potrebné osobitne starostlivo sledovať, či ich výpovede sú vnútorne logické, konzistentné, v podstatných bodoch zhodné, či tieto sú v dobrom logickom súlade aj s ostatnými v konaní vykonanými dôkazmi.

Senát krajského súdu rovnako ako súd I. stupňa výpovede spolupracujúcich svedkov F. B. a J. W. vyhodnotil ako svedecké výpovede vnútorne logické, konzistentné, v dobrom logickom súlade medzi sebou, ako aj s inými vykonanými dôkazmi. Pokiaľ išlo o svedecké výpovede spolupracujúcich svedkov P. T. a P. U., je pravdou, že na hlavnom pojednávaní ohľadom obžalovaného Y. P. a T. vypovedali vyhýbavo, na mnohé skutočnosti si už nepamätali, prípadne ich zamlčovali a preto došlo aj k prečítaniu ich skorších výpovedí, z ktorých sa potom vychádzalo pri ustálení viny obžalovaného. Okrem týchto svedeckých výpovedí bola vina obžalovaného preukázaná aj na základe ďalších dôkazov a to výpovedí svedkov Z. S., L. W., Y. T., T. T. L., U. T., P. I. J. O., P. X., výpovedí svedkov Ukrajincov tzv. klientov, výsledkov znaleckého dokazovania, zabezpečených listinných dôkazov, čiastočne na základe výpovedí T. J. a I. Y. a napokon ako podporný dôkaz slúžil aj vecný dôkaz - obálka spoločnosti Orange Slovensko, a. s. (išlo o vecnú stopu č. 22 zaistenú pri domovej prehliadke obžalovaného).

Pokiaľ išlo o výpovede svedkov O. U., I. H., Y. L. W. rodenej O. a J. Y. (manžela B. Y. V.), tieto krajský súd vyhodnotil ako účelové, v snahe napomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnej zodpovednosti, keďže hodnovernosť týchto svedeckých bola vyvrátená inými relevantnými dôkazmi, svedčiacimi v neprospech obžalovaného. Navyše išlo o také osoby, ktoré boli s obžalovaným previazané nielen priateľskými, pracovnými, resp. kolegiálnymi vzťahmi, ale aj spoločnými obchodnými záujmami a finančným profitom. Pokiaľ išlo o výpoveď svedkyne T. A. táto na hlavnom pojednávaní neuviedla žiadne podstatné skutočnosti, či už v prospech alebo neprospech obžalovaného.

Ohľadom odvolacích námietok obžalovaného, krajský súd zistil, že nejde o novú doteraz neuplatnenú obhajobu obžalovaného, ale len o opakované tvrdenia v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa dôsledne a v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Aj odvolací súd považuje obhajobné tvrdenia obžalovaného za účelové, odvracajúce pozornosť od podstaty veci.

Ani krajský súd nemal žiadny relevantný dôvod na to, aby spochybnil všetky priame, resp. nepriame dôkazy, ktoré boli zabezpečené počas vyšetrovania v rámci prípravného konania a ktoré napokon boli aj v súdnom konaní zákonným spôsobom vykonané, prípadne oboznámené. Tieto dôkazy totiž vytvorili priestor pre jednoznačné vyslovenie viny obžalovaného Y. P. a T.. Senát krajského súdu poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Súd pritom nie je povinný automaticky, resp. mechanicky vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, pretože podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a § 2 ods. 11 Tr. por. má v rámci rozsahu

vlastnej úvahy možnosť zvoliť dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie. Odvolací súd preto uzatvára a opakuje, že v konaní pred súdom prvého boli vykonané všetky potrebné dôkazy, pričom skutkový stav veci bol zistený v rozsahu nevzbudzujúcom žiadne relevantné pochybnosti.

Druhostupňový súd nezistil ani zásadné procesné chyby orgánov prípravného konania a súdu I. stupňa v tomto trestnom konaní. V danej prípadе sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom, nedochádzalo k porušeniu práv obžalovaných na obhajobu, ani ku kráteniu jeho ďalších procesných práv a preto takéto odvolacie námietky obžalovaného nemohol odvolací súd akceptovať, tieto považoval za účelové, s cieľom spochybniť zákonnosť konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis, dospel k zhodnému záveru ako okresný súd, že výrok o vine obžalovaného Y.. P.a T. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja alebo inej osoby páchatel'ov, než ktoré boli na základe týchto dôkazov ustálené. V tomto smere spochybňovanie dôkazov zo strany obžalovaného nemohlo obstáť.

Okresný súd správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného Y.. P.a T., keď ho uznal za vinného zo spáchania zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § XX6 Tr. zák.

Podľa § 20 Tr. zák. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchateľ'ov), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Spoločné konanie viacerých spolupáchateľ'ov môže spočívať buď v tom, že každý z nich uskutočnil celé konanie, alebo každý môže vykonať len časť konania predpokladaného skutkovou podstatou, ktorá je naplnená a spojením jednotlivých čiastkových konaní, alebo každý zo spolupáchateľ'ov vykonáva určitú činnosť, ktorá je až ako celok posudzovaná ako trestný čin. Spôsob konania jednotlivých spolupáchateľ'ov nemusí byť rovnakej intenzity, stačí, že naplňajú objektívnu stránku rovnakej skutkovej podstaty. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti nie je potrebná výslovná dohoda spolupáchateľ'ov, postačuje dohoda aj konkludentná, keď si každý zo spolupáchateľ'ov uvedomuje, že jeho konanie a konanie ostatných spolupáchateľ'ov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu, resp. je s tým aspoň uzrozmenný. Spoločný úmysel musí zahŕňať ich spoločné konanie, ako aj sledovanie spoločného cieľa chráneného záujmu, pričom spolupáchateľstvo je možné len pri úmyselných trestných činoch.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný Y.. P. T. spolu s ďalšími osobami naplnil všetky zákonné znaky stíhaného trestného činu spolupáchateľstvom tým, že spoločným konaním pomáhali viacerým štátnym príslušníkom Ukrajiny prísť na územie Slovenskej republiky, vybaviť im povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania, ako aj živnostenské oprávnenia, potvrdenia o finančnom zabezpečení pobytu, potvrdenia o ubytovaní a sídle (mieste) údajného podnikania, ako aj skutočné ubytovanie, ďalej im obdobne pomáhali zotrvať na území Slovenskej republiky, vybaviť im obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania a tiež vykonávať závislú prácu u podnikateľských subjektov, s ktorými mali uzavreté v mene svojich obchodných spoločností rôzne typy zmlúv, ktorých takto umiestňovali na výkon práce podľa potrieb týchto podnikateľských subjektov, pričom z takto dosiahnutých príjmov štátnych príslušníkov Ukrajiny, týchto vyplácali hodinovou mzdou a zvyšok príjmu z ich práce si ponechali a podelili medzi sebou. Samotné právne úkony (napr. išlo o žiadosti o povolenie na prechodný pobyt), vykonávali spolupáchatelia obžalovaného Y.. P.a T., ktorí už boli za trestnú činnosť právoplatne odsúdení, pričom išlo o konanie in fraudem legis, obchádzajúce zákon, keďže využívanie legálnej konštrukcie smerovalo k inému účelu než tomu, ktorý zamýšľal zákonodarca tým, že zakotvil možnosť požiadať o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania, a nie predstierania podnikania (na vykonávanie závislej práce má slúžiť iný druh povolenia na prechodný pobyt - za účelom zamestnania, kde sú stanovené iné podmienky, ktoré žiadatelia nespĺňali - napr. povolenie z úradu práce).

Pojem neoprávnenosť, resp. protiprávnosť zahŕňajú v sebe okrem stavu, ktorý je možno označiť ako contra legem aj stav, ktorý vznikol obchádzaním účelu zákona, teda konanie in fraudem legis. Obchádzanie zákona spočíva vo vylúčení záväzného pravidla zámerným použitím prostriedku, ktorý sám osebe nie je zákonom zakázaný, v dôsledku čoho sa uvedený stav stane z hľadiska pozitívneho

práva nenapadnuteľným. Konanie in fraudem legis tak predstavuje postup, kedy niekto síce koná podľa práva, ale tak, aby úmyselne dosiahol výsledok normou nepredvídateľný a nežiaduci.

Cudzinci Ukrajiny vykonávali v Slovenskej republike inú činnosť, než na akú im bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, v konaniach o udelení povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania uvádzali nepravdivé údaje, predkladali falošné doklady (z ukrajinských bánk), porušovali predpisy v oblasti daní a zamestnanosti, čím boli u nich naplnené dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle z vyššie citovaných zákonných predpisov, a teda ich pobyt na území Slovenskej republiky bolo potrebné posúdiť ako neoprávnený.

Pokiaľ ide o samotnú otázku posúdenia oprávnenosti pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky, v predmetnej veci orgány činné v trestnom konaní a súd, neriešili otázku týkajúcu sa osobného stavu osôb, o ktorých sa rozhoduje v inom súdnom konaní, ale na základe zabezpečených a vykonaných dôkazov vyvodzovali skutkové zistenia ako nevyhnutne potrebný podklad pre posúdenie viny alebo neviny obžalovaného, teda ako predbežná otázka (podľa ustanovenia § 7 Tr. por.) bola riešená neoprávnenosť pobytu cudzincov z tzv. tretích krajín na území Slovenskej republiky a ich nedôvodné zamestnanie sa, čo je otázkou právnou, ktorú orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné posudzovať, nakoľko ide o otázku viny, preto nie je viazaná žiadnym predchádzajúcim rozhodnutím správneho orgánu.

Spolčenie sa obžalovaného Y. P. a T. s cudzincami z Ukrajiny uvedenými v popise skutkovej vety napadnutého rozsudku (s F. B., P. T., U. m T., J. m W. om, P. U.), vyplynulo z výpovedí týchto osôb a jeho prejavom bola vzájomná dohoda napr. s F. B. vybaviť ženám z Ukrajiny pobyt na podnikanie, založiť si vlastnú firmu, cez ktorú ich budú zamestnávať (čo bola inšpirácia od J. W., ktorý už predtým zamestnával ženy na upratovacie práce v obchodných domoch, čo bolo z hľadiska výsledného finančného efektu výhodnejšie ako zamestnávanie osôb v stavebníctve, kde boli problémy s platbami za vykonané práce), a tiež rady pre osoby podieľajúce sa na skutku v tom smere, akým spôsobom umožniť príchod a zotrvanie cudzincom z Ukrajiny na Slovensku za účelom vykonania prác pre nich (a ich obchodných partnerov) podľa ich potreby, z čoho plynul pre nich finančný príjem z výsledkov ich práce, ako aj príslub pomoci so získaním a obnovením potrebných povolení na pobyt vyplývajúci z funkcie obžalovaného na oddelení cudzineckej polície. Spoločnou dohodou týchto osôb je vypovedaná aj subjektívna stránka žalovaného trestného činu vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Tr. zák. (zavinenie sa prejavilo v správaní sa obžalovaného). V neposlednom rade bol z konania osôb zúčastnených na skutku zrejмый aj motív ich aktivity v podobe finančných príjmov, ktorý sa vo vzťahu k obžalovanému mal prejavovať v dvoch formách - jednak priamo pre neho v polovici z príjmov z pracovnej činnosti cudzincov z Ukrajiny, zamestnávaných prostredníctvom spoločnosti S&V Personal s.r.o. a tiež pre iného (F. B.), ako aj pre spoločnosť M&S professional consulting s.r.o. prejavujúcich sa v platbách za spracovanie účtovníctva spoločností J., s.r.o., DOM - STAV - PLOT, s.r.o., SV PLUS, s.r.o., ktoré zamestnávali cudzincov z Ukrajiny a ktoré vedenie účtovníctiev po dohode s obžalovaným preniesli od inej účtovníčky, ako aj v inej materiálnej výhode pre obžalovaného vo forme prevádzky mobilného telefónu, za ktorú úhrady vykonávala spoločnosť M&S professional consulting, s.r.o.

Nadriadený súd napokon dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o ňom, prípadne ktoré zostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v druhostupňovom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S právnymi námietkami obhajoby sa súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa.

Pri preskúvaní výrokov o treste napadnutého rozsudku, krajský súd nezistil žiadny podstatný dôvod na zrušenie alebo zmenu týchto výrokov. Úvahy o vymeranom treste odňatia slobody, peňažnom treste a treste zákazu činnosti, boli primeraným spôsobom uvedené v napadnutom rozsudku.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu (išlo o viac druhov trestov uložených popri sebe) dodržal základné pravidlá dôležité pri ukladaní trestu. Medzi ne v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým,

že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu a k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personálnosti trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Tr. zák.). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného a na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne ako aj etické. Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu je § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napr. určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, určenie rozsahu majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určenie podmienok obmedzení alebo povinností pri podmienenom odsúdení). Práve rozpätie zákonom ustanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Tr. zák. Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach pričom nemožno opomenúť možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (R 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestu treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

Odvolačný súd rešpektujúci vyššie uvedené zásady dospel k záveru, že prvostupňový súd nepochybil, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a pre výkon tohto druhu trestu ho zaradil do

ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Takýto druh a výmera trestu (pri zohľadnení jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák.) aj podľa názoru krajského súdu spravodlivo a objektívne zohľadňuje potreby a účel trestu z hľadiska generálnej a individuálnej prevencie a tiež potrebu morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Samotnú výmeru trestu odňatia slobody treba skôr považovať za miernu ako prísnu, čo treba chápať aj ako určitú satisfakciu pre obžalovaného z dôvodu, že v prípravnom konaní došlo k subjektívnym prieťahom zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako to konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 28.03.2018 sp. zn. I. ÚS 608/2017 (na č. l. 4533 - 4554).

Taktiež rozhodnutie okresného súdu o uložení peňažného trestu vo výške 10.000,- eur spolu s dielčím výrokom o náhradnom treste odňatia slobody a rozhodnutie o uložení trestu zákazu činnosti, považuje odvolací súd za opodstatnené, potrebné a správne. Preto nemal odvolací súd dôvod o týchto častiach výroku o treste rozhodnúť inak ako okresný súd.

Prvostupňový súd správne obžalovanému uložil peňažný trest z hľadiska jeho druhu i výmery, pretože na takýto postup boli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 56 a § 57 Tr. zák. Pri trestnom čine podľa § XX6 Tr. zák. je žiaduci sankčný postih vo forme peňažného trestu ako zásah do majetkovej sféry obžalovaného, ktorú si chcel protizákonným spôsobom vylepšiť. Z hľadiska druhu trestu ide o adekvátny zásah do majetkových pomerov páchateľa zodpovedajúci charakteru spáchanej trestnej činnosti. Okresný súd tiež dostatočným spôsobom zohľadnil osobné a majetkové pomery obžalovaného.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti, ani senát krajského súdu tento druh trestu nepovažuje za nadbytočný, nakoľko obžalovaný sa trestného činu dopustil v súvislosti s výkonom svojej funkcie príslušníka Policajného zboru. Účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť ďalšiemu páchaniu trestných činov, ktoré funkcia policajta paradoxne podnietila, resp. vytvorila príležitosť. Súčasne sa tým chráni aj bezchybný výkon takejto funkcie. Účelom tohto trestu je zároveň vychovávať páchateľa a ostatných občanov k náležitému morálnemu vzťahu k bezchybnému výkonu svojej funkcie, resp. povolania.

Na základe týchto dôvodov a vyslovených právnych názorov, odvolací súd v trestnej veci obžalovaného Y.. P.a T. rozhodol spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto uznesenia.

Predmetné rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§163 ods. 4 Tr. por. v spojení s § 180 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.